

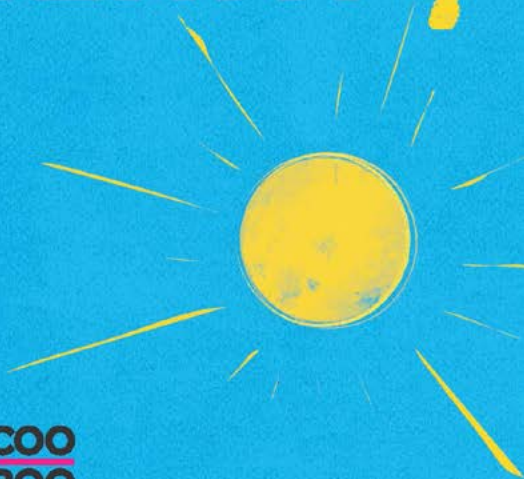
ADAM SILVERA

 ZANECHAL

SI MI LEN

SPOMIENKY

COO
BOO

Zanechal si mi len spomienky

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Adam Silvera

Zanechal si mi len spomienky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**ZANECHAL SI MI
LEN SPOMIENKY**

ADAM SILVERA

ZANECHAL SI MI LEN SPOMIENKY

Z angličtiny preložila Michaela Meňhartová

**COO
BOO**

Adam Silvera: History is all you left me

Copyright © 2017 by Adam Silvera

All rights reserved.

Translation © Michaela Meňhartová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3824-8

ISBN e-knihy 978-80-566-3834-7 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3835-4 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3833-0 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Pre tých, ktorým uviazli spomienky
v hlave a v srdci.*

*Ďakujem Danielovi Ehrenhaftovi,
ktorý ma objavil, a Meredith Barnesovej,
ktorá ostatným pomáha ma nájsť.
Najlepšia dvojka na svete.*

SÚČASNOSŤ

PONDELOK 20. NOVEMBRA 2016

Theo, v iných vesmíroch ešte žiješ, ale ja som v realite, v ktorej sa dnes ráno koná tvoj pohreb. Viem, že tam niekde si a počúvaš ma. Mal by si vedieť, že som veľmi nasratý, lebo si mi sľúbil, že nikdy nezomrieš. A predsa sme tu. Bolí to o to viac, že toto nie je prvý sľub, ktorý si porušil.

Tak si to znovu rozoberme. Sľúbil si mi to minulý august. Ver mi, že to nemyslím zle, keď spomínam na detaily tejto chvíle a mnohých ďalších. Pochybujem, že tá to vôbec prekvapí, keďže sme si vždy utáhovali z tvojej pračudesnej mysle. Mohol si zaplniť celé knihy nepotrebnými znalosťami, ale občas ti ušli dôležitejšie veci, napríklad moje narodeniny (sedemnásť máj, nie osemnásť), a nikdy si nevedel, kedy máš večernú školu, aj keď som ti kúpil parádny plánovač so zombie (ktorý tá Ved'-Vieš-Kto zrejme donútil vyhodiť). Chcem len, aby si si pamätal veci rovnako ako ja. Ak ťa teraz otravuje, že vyťahujem minulosť, rovnako ako keď si z New Yorku odišiel do Kalifornie, vedz, že mi to je ľúto, ale nehnevaj sa na mňa za to, že to znovu všetko prežívam. Zanechal si mi len spomienky.

V deň, keď som sa s tebou rozišiel, aby si v Santa Monice mohol žiť bez obmedzení, sme si niečo sľúbili. Niektoré

sľuby sme nalomili, ale neporušili, napríklad keď som povedal, že ťa nikdy nebudem nenávidieť, hoci si mi na to dala veľa dôvodov. Alebo keď si sa so mnou neprestal baviť, aj keď ťa o to tvoj priateľ požiadal. Alebo keď sme s Wadom šli na poštu poslať do Kalifornie tvoje krabice s vecami, vošiel si pospiatky na cestu a skoro ťa zrazilo auto. Naša budúcnosť, v ktorej si k sebe nepochybne opäť nájdeme cestu, keď nastane správny čas, sa mi rozplynula pred očami a donútil som ťa sľúbiť mi, že sa o seba budeš starať a nikdy nezomrieš.

„Fajn. Nezomriem,“ povedal si a objal ma.

Ak si aj niektorí zo svojich sľubov smel porušiť, tento k nim nepatrí, ale o hodinu musím ísť k tvojej rakve povedať ti zbohom.

Ale nebudem sa lúčiť.

Vždy ťa budem mať pri sebe. Avšak bude ťažké stať ti tvárou v tvár od júla prvýkrát a zároveň naposledy, hlavne pre nechcenú spoločnosť tvojho priateľa.

Nehovorme dnes o ňom, kým to nebude nutné, dobre? Ak mám mať nejakú šancu prežiť dnešok, zajtrajšok a všetky nasledovné dni, zrejme sa musím vrátiť na začiatok, k dvom chlapcom, ktorí sa zbližili pri skladaní puzzle a zamilovali sa.

Všetko sa to zvrátilo, až keď si ma prestal milovať. Znerózňuje ma to, čo prišlo po našom rozchode. Teraz ma odtiaľ vidíš, nech už si kdekoľvek. Viem, že si tam a pozeráš sa na mňa, sleduješ môj život, aby si si všetko poskladal dokopy. Idem sa zbláznit, nielen pre tie hrozné veci, ktoré som urobil, Theo, ale pretože viem, že som ešte neskončil.

SPOMIENKY

NEDEĽA 8. JÚNA 2014

Dnešok sa zapíše do dejín.

Čas ubieha rýchlejšie ako tento vlak, ale to je v poriadku, pretože sedím naľavo od Thea McIntyra. Poznáme sa od základnej školy, všimol som si ho cez prestávku. Zamával na mňa a povedal: „Pomôž mi, Griffin. Staviam Pompeje.“ Skladačku Pompejí so sto kusmi, samozrejme. Vtedy som o Pompejoch nič nevedel. Myslel som si, že Vezuv je tajný bunker nejakého komiksového tyrana. Theove ruky ma hypnotizovali, triedili dieliky na kôpky podľa farby a potom začali oddeľovať štrkové cesty od zdemolovaných stavieb pokrytých prachom. Pomohol som mu s oblohou, ale všetky oblaky som domotal. Veľa sme toho neposkladali, no odvtedy sme nerozluční.

Dnes sme sa vybrali z Manhattanu do Brooklynu pozrieť sa, či sú stratené poklady na blšom trhu naozaj také predražené, ako sa hovorí. Nech už sme kdekoľvek, Brooklyn či Manhattan, školský dvor či Pompeje, chystám sa v tento párnny deň Theovi zamiešať karty. Len dúfam, že bude chcieť pokračovať v hre.

„Aspoň máme vozeň pre seba,“ poznamenám.

Je až podozrivo prázdny. Nestážujem sa. Som príliš zaneprázdnený snívaním o tom, aké by to bolo, keby som bol stále tu aj inde sám so vševedom, ktorý miluje kartografiu, skladačky a animáciu videí a snaží sa zistiť, čo ľudí motivuje. V preplnenom metre sa zvyčajne natlačíme vedľa seba na sedadlo, boky a ruky sa nám dotýkajú a je to skoro ako objatie, až na to, že ho nemusím tak rýchlo pustiť. Škoda, že Theo sedí oproti mne, ale aspoň mám tento skvelý výhľad. Modré oči, ktoré vo všetkom vidia krásu (vrátane reklám na bielenie zubov vo vlaku), blond vlasy, ktoré po namočení stmavnú, a tričko seriálu *Hra o tróny*, ktoré som mu vo februári daroval na narodeniny.

„Dost ťažko sa mi pozorujú ľudia, keď tu žiadni nie sú,“ ozve sa Theo. Pozrie na mňa. „Ale tak... si tu ty.“

„Na blšáku budú určite zaujímaví ľudia. Napríklad hipsteri.“

„Hipsteri sú postavičky, nie ľudia,“ odpovie Theo.

„Nebuď na nich hnusný. Niektorí pod čiapkami a retro flanelkami skrývajú skutočné city.“

Theo sa postaví a na zábradlí spraví akože zdvih. Možno mu hlava zaistila skvelý prospech, ale svaly ho ďaleko nedostanú. Vzdá to a začne preskakovať z lavičky na lavičku ako nejaký podzemný akrobat na hrazde. Kiežby urobil salto ku mne a zostal tu. Drží sa zábradlia, načiahne nohu na lavičku na druhej strane a trochu sa mu vyhrnie tričko, takže kúti-
kom oka mrknem na odhalenú kožu, zatiaľ čo sa sústredím na Theov úsmev. Možno ho dnes vidím naposledy.

Keď vlak konečne zastaví, vystúpime.

Manhattan je síce domov, a preto o ňom Theo nepovie krivého slova, ale viem, že by bol rád, keby v ňom tak ako

tu v Brooklyne viac stien pokrývali oslnivé grafity. Theo mi cestou na blšák ukazuje svoje obľúbené. Malý čiernobiely chlapec ide po písmenách tvoriacich nápis SEN. Prázdne zrkadlo sa úhľadným rukopisom podobným Theovmu dokonalému písmu pýta, kto je najkrajší na zemi. Lietadlo oblieta Neptún, čo je tak akurát vzdialené od reality, aby vo mne nevyvolalo strach z lietania. Rytieri sedia okolo zemegule ako pri okrúhlom stole. Netušíme, čo to znamená, ale je to fakt super.

Čaká nás dlhá a horúca cesta k blšáku pri prielive East River. Theo si všimne dodávku s občerstvením, tak si každý kúpime ľadovú triešť, ale už nemajú dosť sladkého snehu, takže musíme cmúľať ľad, aby sme v tom teple prežili.

Theo sa pristaví pri stole s vecami z *Hviezdných vojen*. Zamračený sa otočí ku mne: „Sedemdesiat dolárov za hračkársky svetelný meč?“

Theo nevie šepkať. Má s tým problém.

Predavačka, asi štyridsiatnička, na nás pozrie. „Stiahli ho z predaja,“ povie odmerane, „je vzácny a mala by som zaň pýtať viac.“ Na tričku má nápis PRINCEZNÁ LEIA NIE JE TO DIEVČA V NÚDZI, KTORÉ HĽADÁTE.

Theo jej s úsmevom opätuje pohľad. „Zahral sa niekto na Obi-Wana a odsekol niekomu ruku?“

O *Hviezdných vojnách* veľa neviem, ale ani Theo o *Harrym Potterovi*. Nepoznám iného šestnástročného človeka, ktorý o svetoznámom čarodejníkovi nič nevie. Raz sme sa celú hodinu hádali o tom, či by v dueli vyhral Lord Voldemort alebo Darth Vader. Som prekvapený, že sa ešte bavíme.

„Kryt batérie sa ľahko odlomí a deti si ich proste musia strkať do tých svojich prekliatych úst,“ hovorí žena. S Theom

sa už nerozpráva. Otočí sa k rovnako nešťastnému chlapíkovi v jej veku, ktorý nevie, ako ovládať R2-D2 budík.

„No dobre teda.“ Theo pozdraví a ideme ďalej.

Pár minút sa prechádzame. (Presnejšie šesť.) „Hotovo?“ spýtam sa. Je teplo, topím sa a rozhodne sme sa presvedčili, že niektoré poklady predávajú za nekresťanské sumy.

„Ani náhodou, ešte sme neskončili,“ odpovie Theo. „Nemôžeme odísť naprázdno.“

„Tak si niečo kúp.“

„Prečo mi niečo nekúpiš ty?“

„Ten svetelný meč nepotrebuješ.“

„Nie ten, ty trkvas, kúp mi niečo iné.“

„Predpokladám, že aj ty mi niečo kúpiš, však?“

„To znie fér,“ povie Theo. Ťukne do svojich nebezpečných hodiniek. Sú naozaj fakticky nebezpečné, akože nie sú vhodné na nosenie. Ani si nie som istý, ako a prečo ich vyrobili, pretože ich ostré tienidlá poškrabali už mnohých vrátane mňa toľkokrát, že by som ich mal hodiť do kozuba a zničiť, ako aj zažalovať výrobcu. Aj tak ich stále nosí, lebo sú iné. „Stretneme sa o dvadsať minút pri vchode. Pripravený?“

„Štart.“

Theo sa rozbehne a takmer vrazí do bradatého muža s dievčatom na pleciah. Za pár sekúnd sa mi stratí z očí. Skontrolujem čas na mobile, je presne 16.18, a vyrazím opačným smerom do vzduchoprázdna labyrintu spomienok na predaj. Bežím okolo krabíc so starými teniskami, krivých radov zamazaných zrkadiel ako v špinavom lunaparku a kýbľov plných mušlí, ktoré predávajú s maliarskymi štetcami.

Mušle sú celkom fajn, ale nekričí z nich: „Theo!“

Asi o minútu neskôr narazím na uličku, z ktorej cítiť Thea. Lapač snov z vrby nafarbený jeho obľúbeným odtieňom zelenej. Stôl plný drobných lodí vo fľašiach. V poslednej dobe o nich dosť číta, lebo si plánuje spraviť vlastnú, ale viem, že v nej chce mať vesmírnu loď. Vždy musí veci robiť po svojom.

Stále mám kopec času, teda ak má kopec dvanásť minút. Škoda, že nemá veľmi rád fantasy, pretože tu majú parádne otvárate na listy a tak trochu dúfam, že ich našiel prvý a jeden mi kúpi, najlepšie taký v tvare meča alebo tento s rukoväťou z kosti. Všetko je v poriadku, pretože mám kopec času... Vlastne nie, lebo podľa mobilu mám už iba deväť minút. To nepárne číslo ma dosť znervózňuje, tak si za behu škrabem dlaň. Akosi narazím len na ďalšie blbosti. Theo momentálne nepotrebuje raňajkové hrnce a panvice, stačí mu miska cereálií a pomarančový džús, a rozhodne nepotrebuje záhradnícke potreby, pokiaľ k nim nie je návod, ako si vypestovať videohry a aplikácie zadarmo.

Potom trafím do čierneho.

Puzzle.

Mrknem znovu na mobil, ešte mám šesť minút. Už nie som nervózny, ale natešený. Keďže u Thea trávim veľa času, viem, že žiadne z nich ešte nemá. Steampunková maštal' plachtí na krídlach poskladaných z kusov satelitu. Santove sane ťahané delfínmi pod vodou (nechcem vedieť, čo v tých darčekom je, ale rád si vypočujem Theove dohady). 3D skladačka futbalovej lopty, tá časť s 3D je super, ale tá športová ani nie. Neviem, aký má Theo názor na 3D skladačky, no toto asi nedopadne – aha.

Bum, mám to! Štvrtá škatuľa v rade na stole: pirátska loď odsúdená na zánik. Pirátov z paluby zhadzujú búrka a zúrivé

more. Niektorí sa snažia vyšplhať naspäť, zatiaľ čo jeden visí z dosky. Theo o tomto určite vymyslí nejaký bombový príbeh. Predavačka vloží skladačku do hnedej igelitky, a aj keď stojí iba deväť dolárov, strčím jej do ruky desinu a utekám.

Theo ma čaká pri východe, stojí v tieni pritlačený k stene ako upír, ktorý šiel von príliš neskoro. Či skoro? Nečudujem sa. Obaja sa potíme. Pozrie sa na svoje slnečné hodinky. „Dve minúty nazvyš! Vypadnime odtiaľto, kým vzbĺkneme alebo sa, nedajbože, spáliš.“

Cestou naspäť k metru zistím o darčeku len to, že je hranatý. Dokonalá kocka. Nemám tušenie, čo by to mohlo byť. V podzemí sme skrytí pred slnkom, ale na zaľudnenom nástupišti je neznesiteľne dusno a vlhko, akoby sme sa utáborili na vrcholku sopky a zazipsovali stan. Nejako prežijeme šesťminútové čakanie, a keď sa zatvorí dvere na vagóne, utekáme k rohovej lavičke, aby nám ju nezabrala skupinka vysokoškolákov. V klimatizovanom vozni sa cítim viac sám sebou.

„Darčeky?“ spýta sa Theo a namieri na moju tašku prstové pistole.

„Nakúpil si prvý, tak začínaš,“ poviem a nohu posuniem kúsok bližšie k nemu, aby sa nám mohli náhodne dotknúť kolená.

„Nie som si istý tvojou logikou, ale dobre,“ odpovie.

Podá mi malú krabicu. Je celkom ľahká, a keď si krabičku hádzem z ruky do ruky, niečo sa v nej posúva zo strany na stranu. Vzápätí ju otvorím a vytiahnem z nej ozdabu v tvare Rona Weasleyho, najlepšieho priateľa Harryho Pottera.

„Čo si myslíš?“ spýta sa Theo. „Viem, že ho máš najradšej, takže ho už asi máš, ale páčil sa mi, lebo je taký ošúchaný.“

Prikývnem. Má pravdu. Táto figúrka je trochu ošarpaná, z ryšavých vlasov a čierneho habitu sa odlupuje farba. Ani nie je mojou obľúbenou postavou. Lahko sa to mýli, lebo Ron je môj obľúbenec z trojice, prepáč, Harry, prepáč, Hermiona, a nerobia ozdoby postáv, ktoré boli dôležité a prežili iba v jednej knihe. Mojou najobľúbenejšou postavou z tejto série, vlastne zo všetkých kníh, zostáva Cedric Diggory. Nikomu to nepriznám, ale keď na konci Trojčarodejníckeho turnaja zomrel, veľmi dlho som plakal. Smrť Cedrica je určite najbolestivejšia strata, akú som kedy zažil. Ale to je v poriadku, ani ja neviem, koho z *Hviezdnych vojen* má Theo najradšej. Povedal by som Yodu, no to aj mne znie smiešne. Nápad sa cení.

„Je super,“ poviem, „a nie, ešte ho nemám, takže ďakujem.“ Rozmýšľam, či predchádzajúceho majiteľa prestali tieto knihy baviť, a tak sa tohto drobca zbavil za päťdesiat centov alebo čo. Pre jedného odpad, pre druhého poklad. „Dobre. Si na rade.“ Chýba mi prázdnota ranného vlaku, som si istý, že nás všetci sledujú, ako si vymieňame darčeky, a určite si myslia, že spolu chodíme. Škoda, že sa mýlia. Ešte väčšia škoda je, že existuje šanca, že po dnešku sa Theo bude báť sa so mnou čo i len priateľiť.

Theo vytiahne z tašky skladačku a vypleští oči. „Paráda. Osemsto kúskov. Musíš mi to pomôcť poskladať.“

„Aký skrýva príbeh?“

Theo si ju chvíľu prezerá. „Očividne je o blížiacej sa apokalypse zombie pirátov.“

„Očividne. Povedz, ako sa tí piráti nakazili skôr ako všetci ostatní?“

„Vírus existuje odjakživa, ale vedci vedeli, že by ho mali držať čo najďalej od pevniny. Vedeli, že ľudia sú prirodze-

ne hlúpi a unudení a rozpútali by na zemi peklo, ak by to znamenalo, že v pondelok ráno nemusia drieť v práci. A tak vedci zadržali vírus na ostrove, ktorého meno nepoviem, pretože ti nemôžem toto tajomstvo zveriť, Griff. Nerátali však s ohromnou búrkou, znázornenou na obrázku, ktorá zničila ostrov a vypustila vírus, ktorý sa vzduchom dostal najskôr k pirátom. Teda najprv nakazil papagája kapitána Hoyt-Sumnera, ktorý ho preniesol na Drancujúcu Mary.“

Už nemôžem zadržať úsmev. „Kam na tie mená chodíš, človeče?“

„Nevymýšľam si, všetko je to v učebniciach. Zaujímaj sa trochu o históriu svojej budúcnosti,“ odpovie Theo.

„Ako sa volá ten papagáj?“

„Fulton, ale keď všetkých pirátov zmení na nemŕtvych, začnú ho volať Prašivec. Loď neskôr premenovali na Desivú mátohu, čo sa mi zdá trefné.“

Chcem v jeho hlave stráviť hodinu, loziť po všetkých tých ozubených kolieskach, čo sa mu tam točia.

„Tí pirátski zombieovia sú natoľko inteligentní, aby premenovali loď?“ spýtam sa ho. „Je po nás.“

„Musíš byť môj partner na bojisku,“ odvetí Theo. „Viem, ako nás zachrániť.“

Theo začne vymenovávať rozličné stratégie, pomocou ktorých môžeme prežiť apokalypsu. Budeme si musieť postaviť základňu niekde vysoko, navyše s kanónmi a ďalšími praktickými zbraňami, napríklad vojenskými kušami strieľajúcimi horiace šípy. Hračka. Cítim sa, akoby som už bol expert po všetkých tých fantasy knihách, ktoré som prečítal. Zrejme sa budem musieť naučiť aj variť, lebo Theo bude príliš zaneprázdnený nepretržitým hliadkovaním. Je si celkom

istý, že keď budeme obklopení nemŕtvymi, príde na klb večnej bdelosti a nebude mať čas variť, inak sami skončíme ako niečia večera.

„Môže byť, Griff?“

„Nemôžem sľúbiť, že to jedlo vôbec bude jedlé, ale zúfalé časy si žiadajú zúfalé riešenia.“

Theo mi podá ruku a potrasieme si na znak upevnenia našich úloh počas apokalypsy pirátskych zombieov. Z jeho dotyku mi srdce búši rýchlo a zbesilo.

Pustím mu ruku. „Musím ti niečo povedať.“ V roztrase-
nom vozni je hluk a zvedavé oči už zablúdili inam. Všetci sú stratení vo vlastných svetoch.

„Aj ja ti niečo musím povedať,“ odpovie Theo.

„Kto prvý?“

„Kameň, papier, nožnice?“

Obaja ukážeme kameň.

„Naraz?“ navrhne Theo.

„Nemyslím si, že to moje by som mal zakričať naraz s tebou. Môžeš ísť prvý.“

„Ver mi. Stavím sa, že obaja povieme to isté. Takto to bude jednoduchšie,“ nalieha Theo.

Nebudem sa s ním hádať donekonečna. Možno povie niečo horšie ako ja a nebudem sa cítiť tak zle.

„Odpočítam od troch?“

„Štyroch.“

Theo sa pousmeje a prikývne. „Štyri, tri, dva, jeden.“

„Asi som sa zbláznil,“ vyhrkne, zatiaľ čo on povie: „Páčiš sa mi.“

Theov úsmev nahradí červeň na lícach. „Počkaj, čo?“ Otočí sa a pozerá von oknom, ale keďže sme pod zemou, vidí len tmú

a svoj odraz. „Myslel som si, že chceš povedať, že sa ti páčim. Griff, si gej?“

„Hej,“ doteraz som to nikdy nepriznal, takže sa čudujem, že mi nebúši srdce a nehoria mi líca. Viem len to, že komukoľvek inému by som klamal.

„Dobre. Teda... super,“ odpovie. Akoby sa pohrával s myšlienkou znovu nadviazať očný kontakt, ale potom sa zahľadí von oknom. „Prečo si sa bál mi to povedať? Že si myslíš, že si sa zbláznil?“

„Aha, no aj to som chcel. Asi mám OCD.“

„Máš v izbe priveľký neporiadok,“ odvetil Theo.

„Nejde o organizáciu. Všimol si si, že sa v poslednej dobe všetkým pchám na ľavú stranu? V detstve som to nerobil. Aj to, ako všetko počítam a preferujem párne čísla, teda až na pár výnimiek ako jeden a sedem. Hlasitosť, časovač na mikrovlnke, koľko kapitol prečítam, kým knihu odložím, dokonca koľko príkladov použijem vo vete. Vyrušuje ma to a som nonstop napätý.“

Theo prikývne. „To poznám. Možno som to neprežíval až tak intenzívne, ale podľa mňa to dokazuje tvoju genialitu. Ak sa nemýlim, Nikola Tesla bol posadnutý číslom tri a niekedy sa trikrát prešiel okolo bloku, než vošiel do budovy. Griff, je však možné, že tieto tvoje nutkania sú proste len súčasťou tvojej osobnosti.“ Žiarivými modrými očami mi pozerá do tváre. „Potom sa na to môžeme pozrieť!“

Možno má pravdu. Možno nie som len domýlené decko s tikom v krku, ktoré si škrabe dlane, keď je nervózne, preferuje stáť ľuďom po lavici, ťahá sa za ucho a funguje v párnych číslach. Možno som ako automatické zameriavanie na foťáku, sústredím sa na jednu vec a všetko ostatné mi uniká.

„Trochu ma to desí, netuším, kým budem v budúcnosti. Bojím sa, že ma to prerastie a o pár rokov bude zo mňa Griffin, s ktorým sa nebudeš chcieť priateľiť, lebo to bude príliš zložité.“ Neverím, že sa to zo mňa všetko sype. Je to neskutočný, úžasný pocit, ale neviem prestať. Možno ak mu všetko poviem, zahriaknem akékoľvek choroby.

Theo si prisadne bližšie. „Kámo, ja mám reálne problémy, napríklad či zombie piráti budú vedieť narábať s vrhacími kotvami a mušketaми alebo či nás vyhubia zubami-nechtami. Nebojím sa tá a nič nie je natoľko komplikované, aby to zničilo naše priateľstvo.“ Potľapká ma po kolene a až minútu na ňom nechá položenú ruku. „Mrzí ma, ak som ťa práve donútil mi povedať, že si gej. Počkať, som prvý, kto to vie?“

Prikývnem s búšiacim srdcom. „Nedonútil si ma. Dobre, vlastne trochu áno, ale aj tak som ti to chcel povedať, len som nemal gule na veľký prejav. Trochu som sa tiež bál, že sa v tebe mýlim. Bludy máme v rodine z maminej strany.“

„Nemáš žiadne bludy,“ hovorí Theo. „A nie si šialený.“

Keď sa načiahne po mojej ruke, nechce si tľapnúť. Viem, že svet sa nezmenil, čo vyskočí, musí aj padnúť, ale mne sa svet posunul o kúsok doprava, o kúsok vpred a odrazu ho vidím, ako som vždy chcel. Azda nepoviem alebo neurobím niečo, čo ho znovu posunie v protismere hodinových ručičiek.

Stisnem Theovi ruku, aby som si overil, čo vlastne robíme, a mám pocit, že odpovedám na otázku, ktorú som nemal odvahu si položiť.

„Drž sa ma, okej?“ prosí Theo.

„Nechystám sa vyskočiť z idúceho vlaku.“

Pustí moju ruku. Prihrbím sa, mám pocit, že som ho sklamal. „Nikdy som to nikomu nepovedal, ale už roky si predstavujem alternatívne svety. Poznáš ma, stále sa sám seba pýtam: Čo keby?“ Na chvíľu sa otočí. „V poslednej dobe si to hovorím čoraz častejšie. Mnohé z tých možností sú zábavné, ale aj veľmi osobné. Každú noc pred spaním si poznámky zo zdrapov papiera a z mobilu prepíšem do denníka. Desiatky alternatívnych vesmírov.“

Vlak zrazu zastaví. Cestujúci vystupujú a nastupujú, čiže sa okolo nás trochu uvoľní priestor, ale keď sa dvere znovu zatvoria, všetku svoju pozornosť opäť venujem Theovi.

„Keď sme hľadali darčeky, niečo som si napísal na ruku,“ pokračuje. „Ale ešte ti to neukážem. Žiadne spoilery. Čosi mi to však pripomenulo. Vo všetkých svetoch, ktoré som si v poslednej dobe vysníval, vidím tvoju tvár. Nemyslím si, že by som ťa znenávidel, ak by si s tým mal problém, ale asi budem potrebovať nejaký čas pre seba, kým sa prestaneš automaticky objavovať v mojich vymyslených svetoch.“ Theo sa otočí, aby mi ukázal, že si nad ľavý lakeť niečo napísal, aj keď nie svojím zvyčajným dokonalým rukopisom, pretože ani on po sebe nevie pekne písať, a zdvihne ruku, aby som lepšie videl. Rozlúštim nápis „Alternatívny vesmír: proste chodím s Griffinom Jenningsom“.

„Neviem, či ti to vôbec dáva zmysel, ale chcem z toho spraviť realitu,“ vraví Theo a ruku stále drží hore, akoby mi tie roztrasené písmená chcel vryť to pamäti. „Ak to nejde, pochopím to a dúfam, že nájdeme spôsob, ako zostať najlepšimi priateľmi. Len si neviem predstaviť, že by som to ani neskúsil.“ Konečne spustí ruku. „No tak, povedz už niečo.“

Cítim sa, akoby ma niekto skopol do bombastického alternatívneho sveta. Nemôžem uveriť, že sa o tom rozprávame, že s Theom flirtujem a on mi to opätuje. Tento vesmír sa mi celkom páči. Jemu to ale aspoň zatiaľ nemôžem povedať.

„Chystal som sa,“ odpoviem.

„Okej, ale len ak chceš povedať niečo dobré. Ak je to na chuja, buď ticho.“

„Kámo, ja sa nad týmto stresujem už dlho. Netuším, kedy by som sa dokopal niečo povedať, ale rozhodne by som netromfol tú tvoju reč o alternatívnych vesmíroch. Proste by som povedal, že sa mi páčiš.“

„Aspoň by si spomenul, že som krásny?“

„Krásny je trochu silné slovo, povedzme, že sa na teba dá pozeráť.“

„Dobre vedieť.“ Mal by som mu povedať, ako zbožňujem jeho príbehy, slová, ktoré zhrbený nad písacím stolom zvečňuje v zápisníku. Chcem vedieť, čo znamenajú. Mal by som mu povedať o svojich predstavách, ako pri ďalšej prespávačke uňho doma zase spíme spolu v jeho posteli, ale tentoraz by sme možno mohli spať pod jedným paplónom a nerobiť z toho veľkú vedu. Mal by som mu povedať, ako sa bavím, keď sledujem, ako otočí presýpacie hodiny a snaží sa v časovom limite sám poskladať obrovské puzzle, aj to, ako mu vždy držím palce, pretože viem, aký je šťastný, keď sa mu to podarí. Mal by som mu povedať, ako si cením, že ho to v poslednej dobe ťahá na moju pravicu. Nič z toho teraz nahlas nepoviem, lebo to možno spomeniem, keď to bude aktuálne.

„Theo, prečo práve dnes?“

„Pre tú fotku, ktorú nám včera spravil Wade,“ odvetí.

Vtom si uvedomím, že som na Wada počas celého výletu ani raz nepomyslel. Sme trojčlenný tím, ale toto nepárne číslo ma nestresuje. Možno nám to spolu ide tak dobre, že sa vyššia moc rozhodla nám udeliť výnimku. Ako včera popoludní, keď sme u Thea hrali turnaj v hre Super Smash Bros. Theo a ja proti Wadovi a počítaču, pričom tímy sme losovali z Wadovej čiapky. Bolo to tesné, pretože Wade je naozaj dobrý s Bowserom a počítač bol na najvyššej obtiažnosti, ale s Theom sme ich s Kapitánom Falconom a Zeldou porazili. Víťazoslávne sme sa postavili a objali sa, akoby sme práve vyhrali vojnu proti mimozemšťanom, alebo aktuálnejšie proti zombie pirátom.

Wade nám kázal zapózovať. Aj keď sme sa s Theom snažili tváriť čo najvážnejšie, nevyšlo nám to a rozosmiali sme sa.

„Videl som nás spolu a povedal som si, že stačilo. Chcem s tebou byť už nejaký čas. Po tej jeho fotke sa mi len ťažšie znášalo, že nie sme spolu,“ pokračuje.

„Ja to mám asi podobne,“ priznám. „Čo teraz? Ako to uzavrieme? Asi bozkom alebo čo, no ja teraz nemám náladu.“ Na konci trochu habkám, pravdupovediac klamem. Rozhodnem sa, že už nebudem klamať, pretože pravda môže priniesť šťastie, ktoré otvára nekonečné alternatívne vesmíry. Len by som bol fakt rád za žuvačku, no na žuvačky máme Wada. „Podáme si ruky?“

Potrasieme si rukami a ani jeden sa nepustíme.

„Cool, ale divné,“ skonštatujem.

„Veľmi cool, veľmi divné,“ súhlasí Theo. „Podľa mňa sa k sebe hodíme, nie?“

„Rozhodne.“

Neviem sa dočkať toho, čo nás čaká.

SÚČASNOSŤ

PONDELOK 20. NOVEMBRA 2016

Po desiatich minútach budík konečne stíchne, ale rodičia sa mi naďalej vyhrážajú, že vylomia zámok. Naposledy som takto na dva mesiace prišiel o súkromie, až kým ho otec nevymenil.

O tom som ti asi nepovedal. Stalo sa to po našom rozchode.

„Griffin!“

„Ešte desať minút!“ zakričím.

„To si povedal aj pred hodinou,“ hundre mama.

„Šesťkrát,“ dodá otec. „Obleč sa.“

Vzdávam to. „Sľubujem, že o desať minút vypadnem.“

Čierny oblek som mal na sebe naposledy na svadbe tvojho bratranca Allena na Long Islande. Bolo to pár mesiacov po tom, ako sme spolu konečne začali chodiť, a zároveň naša prvá oficiálna akcia, ak nerátame krst tvojej sestry. Na moju úľavu sa Wade – v čase, keď sme si ešte boli blízki – mýlil, keď povedal, že všetky svadby homosexuálov sú ako koncerty Katy Perry. (Myslím si, že moja úzkosť by nezvládla tančovať s tebou prvýkrát pod blikajúcimi svetlami.) Keď som v zimnej záhrade uvidel tie biele ruže, začal som sa tešiť na

deň, keď sa postavím pred teba v čiernom obleku, držiac ťa za ruku, pripravený povedať: „To si píš, že áno.“ Vtedy som ešte netušil, že si už nikdy v živote čierny oblek neoblečiem. Rozhodne sa teraz do žiadneho pchať nebudem.

Na pohreb idem, ako som. No dobre, nie úplne, ako som, pretože tieto termonohavice by tvoju babku mohli uraziť. Zelenú mikinu, ktorú si mi dal v ten večer, keď sme sa spolu prvýkrát vyspali, si nevyzlečiem. Nosím ju už dva dni, presnejšie päťdesiat hodín, ale čas sa mi nejako zlieva. Teraz, keď si preč, ľutujem, že som ju opral. Už nevonia ako kvetinárstvo tvojej starej mamy. Nie sú na nej flaky od hlíny zo všetkých tých chvíľ strávených v parku. Akoby som ťa vymazal.

Vezmem dvoch zo štyroch magnetických gryfov, ktorých si mi dal na Vianoce pred dvomi rokmi, a pripevním si ich na mikinu, jedného na kľúčnu kosť a druhého na srdce. Akoby ten modrý v oblakoch naháňal toho zeleného.

Pozerám na hodiny, čakám na ďalšiu párnú minútu (9.26) a vstávam z postele. Šliapnem priamo do včerašej večere, lebo som zabudol, že som tanier nechal ležať na zemi, kým som sa pozeral do stropu a premýšľal nad všetkými otázkami, ktoré sa ťa bojím spýtať. Ale pozri, ak má tvoja smrť nejakú svetlú stránku, tak to, že tu nie si, takže mi nemôžeš hovoriť veci, ktoré nechcem počuť.

Prepáč. To odo mňa nebolo pekné. Mal by som si na ústa dať kondóm.

Hoci by som najradšej sedel vo vani pod pustenou sprchou, musím odtiaľto vyjsť. Mrknem na hodiny na svojom otvorenom notebooku a vyleziem, keď sa posunú z 9.31 na 9.32.

Na chodbe visia lacné rámy na fotografie, ktoré sme minulé Vianoce dostali od tety. Nad takýmito nepremyslenými darmi mama ohŕňa nos, ale aj tak ich z milosti zavesí. Stále pije z tej šálky s Yodom, ktorú si jej daroval pred dvomi rokmi, len tak, bezdôvodne. Moji rodičia budú cítiť tvoju prítomnosť, aj keď už na stenách nevidia našu minulosť.

Všetky fotografie v lacných rámčekoch zhromažďujem vo svojej izbe. Na chodbe prechádzam okolo prázdnych miest. Napríklad kde visela tá fotografia, na ktorej sedíme v obývačke tvojho starého domu na Columbus Avenue a skladáme puzzle Empire State Building. Alebo kde máme šestnásť či pätnásť a objímame sa okolo pása, lebo Wade zavtipkoval, že chalani sa vzájomne neobjímajú. V parku sa na mňa usmievaš z lavičky oproti, keď som minulý rok pripíjal na výročie svojich rodičov. A moje obľúbené, ktoré visia v jednom ráme vedľa seba. Prvú odfotil Wade, na meravých tvárach nám vidno, že sa sakramentsky snažíme neusmievať, ale nedarí sa nám to. Na druhej sa objímame a usmievame sa na seba po tom, ako sme na Denisej oslave narodenín povedali rodičom, že sme spolu.

Vždy sa ti páčila tá slnečná žiara nad hlavou. „Ako taký hustý, drsný anjel skazy,“ povedal si. „Anjel, ktorému namiesto harfy dajú planúci meč.“

Rodičia, sediac už oblečení v obývačke, pozerajú správy bez zvuku. Otec má na kolenách položený koláč, ktorý upiekol. Mama si ma všimne prvá a hneď vyskočí, čo jej určite nerobí dobre na chrbát, hlavne počas takýchto upršaných dní. Ignorujúc bolesť sa ku mne opatrne priblíži, lebo netuší, ktorý Griffin ju čaká.

„Som pripravený,“ klamem. Som hladný, vyčerpaný, mám všetkého dosť a rozhodne nie som pripravený. Hodinky však

tikajú. Dnes je posledná rozlúčka, zajtra pohreb. Neviem, čo príde potom.

Mama ku mne natiahne ruku, akoby som bol nejaké batoľa, ktoré sa chystá urobiť svoje prvé kroky do jej náručia. Je to smiešne. Som sedemnásťročný chlapec, ktorý smúti za svojím obľúbeným človekom. Schmatnem bundu a otočím sa k dverám. „Počkám vonku.“

Keď už všetci sedíme v aute, otec zapne rádio, aby vyplnil to ticho. Keď zastavíme na červenej, pozerám sa von oknom a snažím sa udržať pri zmysloch tým, že počítam páry: dve ženy v bundách spolu pod jedným dáždnikom, dvaja dedkovia tlačia vozíky zo supermarketu, štyri ošarpané stromy v komunitnej záhrade, dva smetné koše kypiace odpadom.

Počítanie mi prinesie úľavu, ale nestačí to. Položím pravú ruku na vedľajšie sedadlo a predstavím si, že držím tvoju. Dve ruky.

Cítim sa lepšie.

SPOMIENKY

PONDELOK 9. JÚNA 2014

S Theom a Wadom pravidelne chodíme po škole do kníhkupectva Barnes & Noble na Upper West Side robiť si domáce úlohy, lenže už je koniec školského roka, tak namiesto toho pozeráme, čo majú. Theo mal Wadovi počas telesnej povedať, že skúšame, či sa k sebe hodíme, ale nakoniec to nedal. Nemám rád tajomstvá. Tajomstvá z ľudí robia klamárov a ja som s klamstvami skoncoval.

Od regálov s komiksmi zabľúdime do biografickej sekcie. Ja osobne ju vôbec nemusím, ale sme tu kvôli Wadovi a Theovi.

„Chcem vlastnú biografiu,“ nadhodí Theo.

„Musíš si pomôcť sám,“ ozvem sa.

„Ešte nemám názov.“

„Hrozné,“ doberá si ho Wade, ktorý si práve pretiera oči, lebo ho omínajú nové šošovky. V podstate je stále sám sebou, krátke vlasy, hnedá pokožka, pokrčené tričká, ale podľa mňa v okuliaroch vyzerá lepšie. „Moja sa asi bude volať Wandrovky životom.“

Theo si akože zívne. „Nemôžem sa dočkať, až sa unudím na smrť.“

Wade mu ukáže prostredník. „Dám si ľadový čaj z kaviarne. Chcete?“

„Vieš čo, aj hej. Platím.“ Podám Wadovi darčekovú poukážku, ktorá mi zostala z narodenín pred mesiacom.

„Určite?“ uisťuje sa.

Prikývnem.

Keď odíde, zazerám na Thea pohľadom, ktorý hovorí „prečo si Wadovi o nás nepovedal“, ale otočí sa mi chrbtom a pozerá do poličky.

„Čo takto Theo McIntyre: zabijak zombie pirátov?“ Snažím sa vyplniť ticho.

Usmeje sa, no stále mi nepozrie do očí. „Lenže ak žiadna apokalypsa zombie pirátov nepríde, ľudia si to budú myliť s fantasy románom. Odmietam, aby moju existenciu považovali za fikciu, dokelu! Možno by som to mal zjednodušiť. Čo tak Theove memoáre?“

Pokrútim hlavou. „Možno si môj obľúbený Theo, ale nie si jediný.“

Otočí sa ku mne. „Poznáš iných Theov? Daj mi ich adresy, nech ukončím toto šialenstvo.“ Zdvihne ruky, akoby sa chystal nejakého Thea poraziť v karate. Jeho bojový postoj mi pripomína jeho hipsterský halloweensky kostým postavy C-3PO z minulého roka. Šiel v tričku s potlačou tela androida a tvár a ruky si natrel nazlato.

„Čo tak C-Theo-PO?“

„Nie. Potrebujem niečo významnejšie. Možno dobrý nadpis kapitoly.“ Theo nadvihne obočie a ukáže na mňa prstom. „Ale napadol mi názov tvojej knihy. Griffin naľavo.“

Veľmi ho chcem pobožkať. „Dokonalé.“ Obzriem sa, či sa Wade nevracia, a zatiahnem Thea za ruku do vedľajšej ulič-

ky. Nepobozkám ho, nechcem sa unáhliť alebo mať pocit, že Wada zavádzame.

„Kámo, musíme to Wadovi povedať,“ zašepkám. „Je mi jedno, či mu to chceš povedať sám alebo ma chceš pri tom, ale nevyjdeme z kníhkupectva, kým mu to nepovieš.“

„Dobre,“ Theo mi stisne ruku. „O kolkejši zatvárajú? Ja...“

„Páni,“ ozve sa Wade.

Stojí na konci uličky a v rukách drží tácku s tromi ľadovými čajmi. Vytrhnem ruku z Theovho zovretia. „Páni,“ zopakuje a vykročí smerom k nám. Sú s Theom rovnako vysokí, ale keď mu takto ovisnú pleciami, vyzerá menší. Potrasie hlavou a pokúsi sa usmiať. „Celkom som si užíval mať skupinu kamarátov.“

Takúto reakciu som nečakal. „O čom to hovoríš?“

„Ako dlho spolu chodíte? Čakal som to. Pochybovali ste o mojich vešteckých schopnostiach, ale ja som to vedel už minulý rok. Len som to nikomu nepovedal.“

Neviem, čo som čakal, no rozhodne nie toto.

„Mal si víziu, v ktorej sme sa s Griffinom dali dokopy a nastal koniec sveta?“ spýta sa Theo neprirodzene vysokým hlasom.

Wade sa uškrnie a podá mi ľadový čaj. „Presne tak.“

„Máš dosť homosexuálne vidiny,“ Theo sa snaží vtipkovaním trochu pozbierať. „Mal by si sa dať vyšetriť.“

Ja si na upokojenie odpijem z čaju. „Počkaj. Ako si vedel, že sa jeden druhému páčime? A nehovor, že za to môžu tvoje prorocké schopnosti.“

„Nemusíš byť prorok, aby si to videl. Tie vaše iskry mi lietali do ksichtu.“ Zaváha. „To vyznelo blbo. Ale k veci, chalani, nebudem piate koleso na voze, teda v tomto prípade tretie koleso na dvojkolke.“

Trojku ako číslo od včera beriem, ale len pre našu skupinku. Hádám mi teraz nebude až tak prekážať, keď sme s Theom spolu, naša dvojica sa možno bude rátať za jednu, ale to by som Wadovi asi nemal hovoriť. „Hra sa nekončí. Keď už, tak to ber ako novú hru, s novými levelmi a svetmi.“

„A novými prekážkami pre mňa, ak sa s vami chcem stretnúť, a novými hernými módmi len pre vás,“ oponuje mi.

„Pokojne sa na našich exkluzívnych aktivitách môžeš podieľať,“ Theo naňho žmurkne.

Wade sa rozhodne vymenovať všetky prípady, keď láska dopadla zle, hlavne v komiksoch. Priateľku Green Lanterna zabili a on si jej telo napchal do chladničky, Cyclops a Jean Greyová, ktorí sa milujú od strednej, no neustále im svet hádže polená pod nohy, Ant-Man, ktorý postrieka Wasp sprejom proti hmyzu. No teda, neuvedomil si, že ju Ant-Man emočne a fyzicky týral. Štvrtý príklad už nepovie.

Theo sa otočí ku mne. „Griff, sľubujem, že na teba nikdy nenamierim sprej proti hmyzu. Sľubuješ to isté?“

„Sľubujem.“

Klamem, naznačím Wadovi ústami tak, aby to Theo videl. Snažím sa trochu zľahčiť situáciu.

Theo si od neho zoberie svoj čaj. „Tak čo, v pohode?“

„Sľúbte mi, že v prípade rozchodu nezničíte tím,“ prosí Wade. Počujem mu v hlase, že nežartuje. Pripomína mi to siedmu triedu, keď sme si s Theom Wada doberali, lebo si dal do vlasov vyholiť svoje meno a chvíľu sa s nami smial, ale potom nám kázal prestať.

„Kámo, dôveruj nám trochu,“ povie Theo potichu. „Ale dobre, sľubujem, že ak sa rozídeme, zachováme sa ako dospelí.“

„Máš šestnást. Nie si dospelý,“ namieta Wade.

„Rátam s tým, že spolu budeme celkom dlho,“ odvetí Theo.

Zhlboka sa nadýchnem a zaprisahám sa, že nedovolím Wadovi pokaziť mi radosť zo vzťahu s Theom. „Aj ja sľubujem, že sa pre náš rozchod nerozídeme. Mohli by sme sa vrátiť ku knihám?“

Theo si nás rukou zavolá bližšie a oboch nás objíma. Akože Wadovi zašepká: „Musíme si dať skupinové objatie, aby Griffin nemal pocit, že k nám nepatrí.“

„Oboch vás neznášam,“ hlesne Wade.

Smiechom zaženieme vážnu chvíľu a už medzi nami nie sú žiadne tajomstvá. Ja sa usmievam najdlhšie, pretože Theo dúfa, že spolu zostaneme veľmi dlho. To je dobre. Aspoň mám kopu času vymyslieť názov jeho memoárov.

SÚČASNOSŤ

PONDELOK 20. NOVEMBRA 2016

Nechcem ísť dnu, nechcem ísť dnu. Theo, nechcem ísť dnu, nechcem sa s tebou rozlúčiť.

Pohrebná kaplnka na rohu Osemdesiatej prvej ulice a Madison Avenue vyzerá, akoby na seba niekto naskladal kocky a z nejakého čudného dôvodu ich nechal bėžové, možno ich zabudol pomalovať skutočnými farbami alebo sa mu to zdalo nevhodné. Nemôžem uveriť, že tvoji rodičia vybrali pre tvoju poslednú rozlúčku s priateľmi a rodinou práve toto miesto. Iné mi nenapadá, ale nech už by to bolo kdekoľvek, malo by farbu.

Mne to môže byť jedno. Nejdem tam.

„Ideš, Griffin?“

„Nie,“ odpoviem. „Nejdem. Nemôžem.“

Mama vyberie kľúč zo zapalovania a strčí si ho do kabelky. „Posedíme si tu, kým nebudeš pripravený.“ Pozerá priamo pred seba, kde smútiaci so šálkami kávy, ktorých nespoznávam, za zvuku zvonov vchádzajú do kaplnky. Neprekáža mi, že prídem o omšu o desiatej. Môj smútok spevy ani modlitby tak skoro nezaženú. Mama zdvihne ruku a otec ju ako vždy hneď chytí do svojej. Ich láska je jednoducho daná. Som príliš otupený

na to, aby som ju teraz cítil, ale oni vo mne živili nádej v našu budúcnosť, pretože sa tiež dali dokopy ako tínedžeri.

Serie ma, keď sa pozerám na ich spojené ruky a tvoju si vo svojej musím predstaviť.

Vyleziem z auta a buchnem dverami. Aj cez mikinu a bundu cítim chladný jesenný vzduch, z ktorého sa mi rýchlo unavia pľúca. Neprší tak hrozne, no napriek tomu som premočený.

Naši opustia teplo svojej starej toyoty a postavlia sa po mojej pravici, aby rešpektovali moje nutkania, ktoré ťa niekedy tak fascinovali. Nič nepovedia. Mlčia. Žiadne nezmysly z koláčikov šťastia. Mám to šťastie, že mám rodičov, ktorí vedia, kedy mi pomôcť a kedy musím veciam čeliť sám.

Čakáš ma vnútri. Nie si to ty, ale zároveň si.

Dlžím ti rozlúčku.

Keby si tu bol, už by som dávno sedel v kaplnke, čo je... nuž, aj mne sa predstava, ako ma presviedčaš, aby som šiel na tvoj pohreb, zdá divná. Vždy si mi vedel dodať odvalu, minimálne pri veciach, ktoré viem ovládať. Za moje nezlomné nutkania nemôžeš.

Pri dverách zacítim, že mi rodičia chcú podať pomocnú ruku. Keď sa otočím, zbadám, že sa k nám blížia nové tváre. Ak ich nepoznám, tak nepoznajú ani oni mňa, a ak ma nepoznajú, netušia, prečo je pre mňa také ťažké chytiť tú drbnutú kľučku, otočiť ju a vojsť, pretože nepoznajú našu minulosť. Možno sú to priatelia tvojich rodičov alebo susedia, o ktorých si mi hovoril, ale nikdy som ich nestretol.

Nátlak narastá, no nikto nič nepovie.

Chcem sa prepadnúť a zároveň sa topím, ale nesnažím sa dostať naspäť nad hladinu.

Načiahnem sa po kľučke. Vojdem do miestnosti plnej stuchnutého vzduchu a žiaľu.

Pri vchode stojí veľký portrét. Tvoji rodičia si vybrali tú trápnu fotku z fotenia v treťom ročníku, ale nie tú, čo sa nám najviac páčila a chceli sme ju použiť do tvojich memoárov. Na tej si sa ešte usmieval trochu nespoko a v modrých očiach ti svietili šibalské iskričky. Asi nechceli, aby si ľudia o tebe vytvorili taký obraz. Vôbec netuším, prečo ju tvoji rodičia vybrali na tvoj pohreb, ale budem ticho. Ktovie, čo v poslednej dobe Russellovi a Ellen beží po rozume.

Podídem k tvojmu portréту. Moji rodičia za mnou niekomu želajú úprimnú sústrasť. Pozriem sa ti do očí, hoci sú prázdne. Takmer sa od toho odhovorím, no nakoniec sa fotky dotknem, prstami hladím tvoje lesklé líce. Prejdem nimi až dole na bronzovú plaketu v strede rámu. Obkreslím každé písmeno:

THEODORE DANIEL MCINTYRE

10. FEBRUÁR 1998 – 13. NOVEMBER 2016

„Griffin.“

Fakt momentálne nechcem Wada vidieť. Za posledné mesiace, odkedy sa medzi vami niečo stalo, som sa s ním veľmi nerozprával. Počas posledného týždňa sa ma, samozrejme, snažil kontaktovať, ale nedvíhal som mobil a neotváral dvere. No otočím sa. Wade tam stojí v kravate, ktorú si mu kedysi daroval na Vianoce, a škrabe si chrastu na lakti. Buď sa mi vyhýba pohľadom, alebo ho rozptyľujú šošovky. Určite sa cíti previnilo za to, že sa s tebou nerozprával, kým mohol.

„Prijmi moju úprimnú sústrasť,“ povie Wade.

Tvoj bývalý najlepší kamarát chápe, že to ja som o teba prišiel. Toľko k spomienkam. „Aj ty moju,“ dostanem zo seba.

Obzerám sa po dave ľudí. Neprekvapuje ma, že sa ich tu napriek dažďu zišlo tak veľa. Zaujímalo by ma, koľkí sa od tvojej smrti zasmiali. Určite sa pousmiali nad nejakou blbostou, videli staré fotky v mobile alebo epizódu komédie, ktorou sa snažili vytesniť tvoju smrť z mysle. Ale ja chcem vedieť, či ich niečo rozosmialo natoľko, že ich zapichalo v boku. Mňa nič. Je to na hovno, lebo viem, že so svojím smútkom budem hodnú chvíľu sám. Len by som rád vedel, kedy budem schopný znovu sa smiať a kedy to bude prijateľné.

Wade sa na mňa konečne pozrie. „Plánuješ sa rozprávať s Jacksonom?“

Aj po toľkom čase ma jeho meno stále škrie. „Nie je to pre mňa priorita,“ odpoviem. Mal by som sklapiť alebo odísť.

„Viem, že to nie je to isté, ale je tu zrejme jediný, kto chápe, ako sa cítiš.“

„S ním to bolo iné,“ precedím cez zuby, potláčajúc slzy a krik. Blúdím očami, aby sa ma Wade nesnažil utešiť. Vidím tvojho dedka opierať sa o paličku, tvoju tetu Claru rozdávať balíčky vreckoviek, ktoré zrejme nakúpila vo veľkom ako všetko ostatné, aj tvojho bratranca, ako štrikuje niečo, čo sa z diaľky podobá na šál, ale tvojich rodičov nevidím. Pozbieram sa a spýtam sa Wada, kde sú.

„Russell si šiel zapáliť,“ odvetí. „Už je tam dosť dlho. Asi bude tak na štvrtej cigarete. Ellen s Denise už sedia vpredu. Pri Theovi.“

Pri tvojom tele, nie pri tebe.

„Pohľadám Russella.“

„Než pôjdeš...“

Vyberiem sa ku vchodu. Naši si všimnú, že niekam idem, a vydajú sa za mnou, akoby som chcel zdrhnúť. Zastanem, keď sa ma mama spýta, kam idem a či nechcem ísť s ňou popriať Ellen sústrasť. Teraz na to však nemám. Radšej sa hrám na blbého a sústredím sa na okolie. Zbadám v dave tvojho strýka Neda, ako číta Bibliu, a tetu Claru zahliadnem, práve keď si vyberá vlastné vreckovky a plače so susedou, ktorú asi aj poznám.

Očami sa však rýchlo vrátim ku dverám.

Stojí v nich tvoj priateľ a pozerá priamo na mňa.

SPOMIENKY

ŠTVRTOK 12. JÚNA 2014

Keď vystúpime z metra na našom prvom rande, zistíme, že prší.

„Chceš počuť najskôr dobrú či zlú správu?“ spýta sa Theo.

„Vždy začni zlou správou. Sme v New Yorku, zabudol si? Odkiaľ si?“

„Nemám dáždňik.“

„A tá dobrá správa?“

„Hovorím ti to už teraz.“

„Tvoja dobrá správa je dosť hrozná.“

Keby sme mali čas nazvyš, prečkali by sme prietrž tu na stanici, ale ideme na kvíz popkultúry v novej reštaurácii s herňou Bonus Diner kúsok od námestia Union Square a začína sa už o šiestej. Ponáhľame sa, hromžíme na každom rohu, kde musíme čakať, kým naskočí zelená, a som fakt rád, že sa školský rok už končí, pretože učebnice v našich batohoch po tejto sprche nebudú veľmi použiteľné.

Páni. Vnútri nás ovalí hluk rozhovorov, ale ešte majú voľné stoly. Som sklamaný, že je tu taká zima. Vnútorne priestory by vždy mali byť opakom počasia vonku. Ešte nikomu sa nestalo, že by v lete vošiel do reštaurácie a nasral sa na klimatizáciu.

Ničomu nedovolím pokaziť mi prvé rande s Theom. Potlačam triašku a zaregistrujem nás ako dvojčlenné družstvo. Sedíme pri stole šestnásť, to je dobré číslo. Rýchlo odbehnem na záchody trochu sa osušiť papierovými utierkami. Keď sa vrátim, pošlem Thea, aby urobil to isté. Obzerám sa po miestnosti a hneď je mi teplejšie. Sme tu najmladší, ale aj tak sa hneď rozhodnem, že naši súperia sú tí najcoolovejší ľudia na svete.

Theo sa vráti a mädlí si ruky. „Zničíme ich.“

Prezerá si jedálny lístok. Zase cítim to nutkanie sa k nemu nakloniť a pobožkať ho. Nesnažím sa to mať rýchlo za sebou, ale myslím si, že keď sme sa za tých pár dní, čo spolu chodíme, stále nepobožkali, stupňuje to napätie. Možno bude náš prvý bozk významnejší, keď okolo toho nebudeme robiť zmätky. Možno to znamená „počuj, páčiš sa mi, aj keď nerobiš nič výnimočné“.

Než sa vôbec rozhodnem k nemu nakloniť, čašníčka zapíska, aby utišila všetkých v jedálenskej časti a tých pár zblúdencov pri biliardových stoloch a pinballe. Prebehne pravidlá. Kvíz má dvadsať otázok a má formu doplňovačky. Dobrovoľníci budú chodiť po miestnosti a dávať pozor, aby nikto nepodvádzal. Cena pre tretie miesto je kupónová knižka do online darčkového obchodu. Cena pre druhé miesto je replika meča a štítu z hry *The Legend of Zelda: Twilight Princess*. Výherca dostane kolekciu rozšírenej verzie prvých šiestich filmov *Star Wars*.

Odrazu neskutočne túžim po výhre, možno ma to chytí a budem taký posadnutý *Star Wars* ako on a môžeme napríklad organizovať halloweenske párty so *Star Wars* tematikou pre priateľov.

Dobre, mal by som si dať pohov a plánovať si našu budúcnosť po týždňoch.

Čašníčky a čašníci popri objednávkach rozdávali papieri a perá. Keď všetkých obehnú, hosteska vyhlási, že o minútu začíname.

Theo sa otočí ku mne a moje srdce sa snaží vyskočiť z hrude.

„Prvá otázka...“

Veľmi rýchlo si uvedomíme, že sem chodia najmä starší ľudia, ktorí sa chcú ožrať. O pár minút už máme náskok. Kde natočili planétu Hoth vo filme *Impérium vracia úder*? V Nórsku. (Vďaka, Theo.) Kto napísal *Toy Story* a *Firefly*? Joss Whedon. Jediná postava v *Simpsonovcoch* s desiatimi prstami? Boh. Posledná kniha o Harrym Potterovi vyšla v... roku 2007, ale séria sa v skutočnosti skončila už v 1998. (Nemáš zač, Theo.) Tímová práca.

„Posledná otázka!“

Som si celkom istý, že skóre je devätnásť k devätnástim, takže to nemôžeme pokašľať.

„Ktorý herec nevedel vo filme *Star Trek* z roku 2009 urobiť vulkánsky pozdrav?“

Theo napíše meno Zachary Quinto a podá náš papier najbližšiemu dobrovoľníkovi. „Dali sme to. Priprav sa na maratón u mňa doma.“

Porotcom trvá asi dvadsať minút, kým vyhodnotia všetky odpovede, a potom zazvoní zvonec. Hosteska sa postaví a dramaticky si odkašle. „S radosťou vám oznamujem, že máme remízu dvoch tímov! Keďže ale máme len jednu výhru, dáme si rozhodujúcu otázku naživo! Môžem poprosiť, aby tímy Star-Kirk a Ľudskí piráti vybrali reprezentantov?“

„Áno!“ Theo vyskočí. Dúfam, že nám to vyhrá. „Ty. Hop.“

„Čože? Nie. Ty choď.“

„Volím si teba!“

Vezmem servítku a zamávam ňou. „Odstupujem.“

„Keď mávaš bielou vlajkou, vlastne sa vzdávaš. Je to malý, ale dôležitý rozdiel.“

„Vidíš? Si múdrejší. Choď ty.“

„To dáš, Griff. Verím ti. Choď.“

Theo ma postrčí dopredu miestnosti a potom sa vráti na svoje miesto. Reprezentujem nás v kvíze. Toto je naozaj zvrátený vesmír. Potrasiem rukou súperovi, ryšavej babe s veľkými okuliarmi. Súperíme o kolekciu filmov *Star Wars*. Všetci na nás s tichým nadšením zízajú. Ja však nevidím nič okrem usmiateho Thea a jeho povzbudzujúcich vztýčených palcov.

„Kto prvý odpovie správne, získa hlavnú cenu,“ povie hosteska. „Rozhodujúca otázka.“ Strčí ruku do nejakej prázdnej misky od cukríkov a vytiahne zdrap papiera. „Z knižnej série *Harry Potter*: Aké je celé meno Dumbledora?“

Harry Potter otázka, to dám. „Albus Percival Brian Wulfric Dumbledore!“

Ešte než hosteska pokrúti hlavou, uvedomím si, že som to povedal zle. Wulfric je pred Brianom. Zhíknem a rukou si zakryjem ústa. Nemôžem ani pozrieť na Thea. Moja okuliarnatá oponentka odpovie na otázku správne a odmenia ju za to ohlušujúcim potleskom, ktorý som si pred Theom chcel zaslúžiť ja. Pripomínam si, že je to len blbosť, usmejem sa a zagratulujem jej. Je natolko láskavá, že mi gratuláciu opätuje, takže sa cítim trochu lepšie.

Vrátim sa k stolu s mečom a štítom. „Som nanič.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Zanechal si mi len spomienky.***
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.